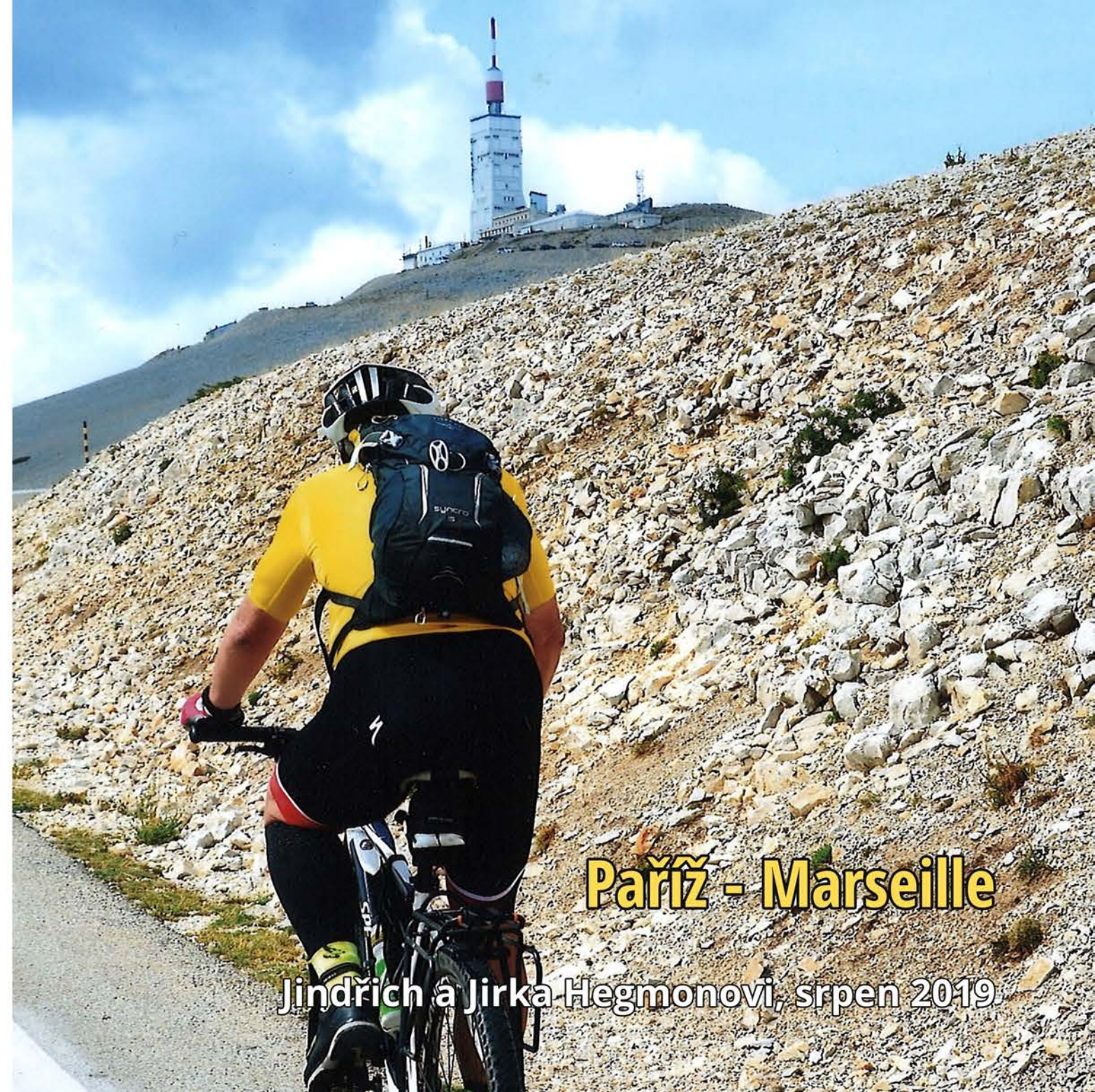

Jirko, Evčo a Evčo moc a moc dík, že tohle můžu a už jsem tolikrát
mohl zažít a snad ještě zažiju. Užívám si naše cyklocestování s Jirkou
čím dál víc.
Jindřich Hegmon

Paříž - Marseille

Jindřich a Jirka Hegmonovi, srpen 2019

Letos začínáme s Jirkou další desetiletí našeho cyklistického putování. Poprvé jsme spolu vyrazili na Nový Zéland v zimě 2009. Já jsem měl premiéru ještě rok před tím na Aljašce a cesta do Francie je již moje čtrnáctá "cykloexpedice". Původně jsme měli s Jirkou v plánu přejet Anglii ze severu na jih. Nakonec jsme zjistili, že je to logisticky a časově příliš náročné a v létě se rozhodli posledních čtrnáct dní v srpnu, jediných na kterých jsme se byli díky spoustě dalších aktivit schopni shodnout, věnujeme trase Paříž - Marseille. Pokud ujedeme, můžeme hrdě prohlásit, že máme kompletně objetou Evropu na kole od Helsinek po Malagu, tudíž ze severu na jih. Navíc dostat se do Francie a z Francie s koly je velmi jednoduché. Jenom letadla Ryanairu nelítají do Paříže, ale na letiště asi 80 km nad Paříží. Pro nás to znamená trochu delší trasu, ale nebudeme muset jezdit po městě. Deníček jsme jako vždy psali každý den večer po dojezdových pivech a plni endorfinů.

Deník otce: Ještě jsme neušli ani kilometr a už jsme se namazali. Ráno mě Evča odvezla do nákupního centra Šestka u letiště, kde jsme se potkali s Jirkou a pak už jsme si užívali v salonku na letišti, vědomi, že následujících čtrnáct dní nemusíme držet žádnou dietu. V letadle jsme šoupli dvě malé šampaňské a báječně pokecali s letuškami. Kola jsme vybalili a smontovali hned na letišti v Beauvais. Do ubytování, které bylo vzdálené asi kilometr, nás ještě nevzali, tak jsme strávili odpoledne čekáním v hospodě na letišti a popíjením belgického piva. Kolo jsem měl smontované o hodně dřív než Jirka i díky novému nosiči a taškám a opuštění konceptu předního nosiče, který se dost špatně montuje. Drobné chybičky jsem se však dopustil, namontoval jsem obráceně šlapky (levou na pravou stranu) a pak se divil, že nejdou vytáhnout boty ze šlapek. To jsem naštěstí druhý den odhalil, ale pravou šlapku jsem už namontoval přes závit a byl odsouzen k lehce krouživému pohybu kotníku při šlapání po celou dobu cesty. Vzhledem k tomu, že jsem měl v levé noze pocit zakousnutého psa a trochu se bál, jestli to není zánět žil, byla pravá noha minoritní problém.

17.8. Beauvais-Dreux 114 km.

Na první etapu jsem se moc těšil. Na kole mám letos najeto pouze málo přes šest set kilometrů, ale naběháno mám přes devět set, za sebou půlmaraton ve Zlíně a fyzicky se cítím opravdu báječně.

První etapa byla "na rozjetí" tradičně delší, jevila se jako rovinatá ale i přes to mi hodinky v závěru etapy ukazovaly 1070 nastoupaných výškových metrů. Problémem bylo pošmourné, které přešlo ve vytrvalý zahradnický déšť a celou cestu foukal docela nepříjemný protivítr. Jeli jsme zemědělskou krajinou přes vesnice a městečka s klasickou francouzskou kamenou architekturou. Přejeli jsme Seinou, projeli městečkem s kuriózním jménem Bu, pouze navigátor Jirka nenahlásil žádnou přestávku. Mě ze zadu docela bolelo lýtko a byl jsem pohroužen do svého světa a kdy zastavíme mi bylo více méně jedno.

Zastavili jsme po pěti hodinách jízdy, za které jsme díky nelehkým podmínkám ujeli pouze sedmdesát kilometrů. V hospodách už odpoledne jídlo nepodávali, tak jsme museli do kavárny, kde jsem si dal báječný hot-dog. Během cesty moc nejíme a pijeme pouze colu nebo později jsem přešel na džus, žádné pivo. Trošku jsem měl o sebe strach, Jirka mne označil za bolestínka, ale říkal jsem si, že když přežiju dnešek, tak mám určitě s nohou jenom nějaký svalový problém. Byla dost nateklá. Asi dělám pěknou hloupost... Zbylých čtyřicet kilometrů si moc nepamatuji. Byl jsem lehce promočený i když pláštěnková bunda funguje velmi dobře. S brýlemi se díky dešti jet nedalo. Hotel jsme našli snadno. Na pivo jsme se moc těšili a vegetariánské lasagne byly moc dobré. Do rána nám nic neuschlo.

18.8. Dreux-Cheree 89 km.

Když jsme šli na snídani pršelo, když jsme se balili nepršelo, když jsme chtěli vyjet lilo. Čekali jsme hodinu a lilo. Nezbylo nám nic jiného než vyjet do deště. Pršelo, protivítr, nic nebylo vidět. Pokud jsme jeli otevřenou krajinou, vyhlížel jsem les, kde se šlo schovat před větrem. Za čtyřicet kilometrů jsme táhlými stoupáními nastoupali tři sta výškových metrů, což by byla pohoda, pokud by nefoukal protivítr a nepršelo. Jirka na mě musí občas počkat, aspoň se podívá kudy jet a přehodí si hudbu. Já v žádném případě z výše uvedených důvodů nechci hrotit své tempo a jedu na pohodu. Dnes to bylo navigačně jednoduché, pořád jsme jeli směr Le Mans, křižovatek bylo pramálo a zatáček taky. Zastávku na dobrý salát jsme měli v městečku La Loupe na čtyřicátém čtvrtém kilometru v jediné místní a trošku luxusní restauraci. Moc jsme se tam nehodili, ale obsloužili nás. Pak jsme se na pěkném náměstíčku zastavili na kávu, dvacet tři kilometrů před cílem. Dnes jsem hodinu a půl poslouchal španělštinu a pak Tomáše Kluse. Asi budu praktikovat dál, cesta po krajnici skoro bez zatáček fádni zemědělskou krajinou pak utíká líp. Klasický francouzský hotel na okraji města, lepší formule, byl bez restaurace a tudíž i bez piva. Naproti, v neděli zavřeném nákupním centru, prý v sedm večer nějakou restauraci otevírají.

19.8. Do Semblancay 113 km.

Včerejší večeri, výbornou čtyř sýrovou pizzu, jsem cítil celou noc a trošku mne bolela nožička na kterou jsem ráno nemohl došlápnout a ani ji ohnout. Na kole však šlape skoro bez problémů. Ráno jsme vyjeli těsně po deváté a nepršelo. První zastávku jsme naplánovali do Le Mans. Většinou jsme šlapali po široké krajnici nějaké silnice asi první třídy, kde nás předjížděli velmi ohleduplní řidiči. Trošku nuda, ale já se věnuji hlavně rozhybání a svým bolístkám. Jirka občas musí chvíli čekat, ale pořád řeší něco na telefonu. Okruh a muzeum v Le Mans jsme našli bez problémů. Krásná zastávka. V muzeu, které jsme navštívili byla spousta nádherných závodních aut, které mne překvapily svou velikostí. Poté jsme jeli pár kilometrů po okruhu v protisměru, jak se jezdí závody a dali si výborný salát v golfovém klubu, který je uvnitř okruhu u jedné z nemnoha zatáček. Milník Le Mans máme splněno a zatáčíme na jih přímo směr Marseille. Opět široká silnice a na ní široká krajnice, ale v minimálním provozu. Je to pořád nahoru a dolů. Kávu si dáváme po osmdesáti pěti kilometrech v městečku Cateu De Loir (ne Loira) a pak dojíždíme zbylých necelých třicet kilometrů do vesnice uprostřed slunečnicových polí velikosti Častonice s krásným starým kamenným hotýlkem u kostela. Pivo nám donesla paní na zahrádku. Svítí sluníčko, je teplo a je nám báječně. Večeře byla exkluzivní. To se týká i ceny, já jsem měl rybu, Jirka holuba a k tomu jsme měli láhev francouzského vína a nakonec výborné sýry. Na závěr dne jsme zhlédli na tabletu báječný film Zelená kniha. Navíc mám dojem, že se má bolístka výrazně zlepšila.

20.8. Do Buzunçais asi 111 km.

Asi, protože moje Garmin hodinky-tachometr nějak zmátla prohlídka katedrály v Tours, kterým protéká řeka Loira a řeka je o hodně menší, než jsem si myslel a určitě v Tours po ní žádné lodě neplují. Do Tours to bylo skoro pořád z kopce a pěkně dlouho jsme se městem motali. V centru je krásná katedrála. Trošku jsme se zdrželi, protože Jirka hledal toaletu a já zase sportovní obchod, kde jsem si potřeboval koupit kompresní ponožky na své bolavé lýtko. Následovalo skoro sto kilometrů v údolí říčky Indre, kde byly kouzelné vesničky, v každé krásný kamenný kostel a spousta retardérů a jiných dopravních opatření, která mají zabránit autům v rychlé jízdě. Dokonce jsme narazili i na zámek. Ve skutečnosti je oblast Loiry velmi uklizená zemědělská krajina se spoustou kamenných stavení a usedlostí, výběhy pro koně a menšími či většími domky s neobyčejně strmými sklony střech. Nebyla to úplná rovina, během etapy jsme nastoupali asi osm set metrů. Jeli jsme i lesními cestami a bylo toho dost. Kromě Tours jsme si dali přestávku v krásném starobylém městečku Loches. Crème brûlée a nějaké pití nás osvěžilo, salát už nám dát nechtěli, už bylo po druhé hodině. To už kuchař ve většině francouzských restaurací není, bude zase až večer. Dnes toho mám plné zuby. Některé úseky i mírně do kopce jedu průměr přes dvacet a Jirka jede tak o 10 % rychleji. Bydlíme dnes v dřevěné chatce v kempu. Já budu spát na posteli a Jirka na rozkládací pohovce ve spacáku. Náhdera. V kempu je i bazén, který já jsem použil a Jirka odmítl. César salát za třináct éček byl vynikající a o točeném pivu k němu už vůbec nemluvíme. Stejný gurmánský zážitek jako včera, jenom o hodně levnější.

21.8. Do Bonnat 85 km.

Třicáté první výročí okupace a třicáté co milicionáři a Češi stříleli do Čechů a my jsme ujeli jenom 85 km, ale s devíti sty metry převýšení a zítra bude hůř. Prvních čtyřicet kilometrů jsme jeli zemědělskou krajinou po okreskách s velmi kvalitním asfaltem a prakticky nulovým provozem. Vesnice byly od sebe vždy devět kilometrů. Ani v jedné nebyl byť maličký servis, bylo to horší než ve východním Německu. Pole jsou krásně uklizená, nikde žádný nepořádek, na dvorcích žádná zámková dlažba ani tráva, ale bílý kamínek. Evidentně Francouzi radši vysypou dvorek kamínkem, než aby sekali trávu.

Spousta volně pasoucích se a čistounkých krav, bílých, hnědých, ne však strakatých. Po čtyřiceti kilometrech jsme začali víc stoupat než klesat. Na padesátém pátém kilometru konečně bylo městečko s kostelem obchůdkem i kavárnami. Vše uzavřeno. Poseděli jsme chvíli na lavičce, snědli napůl malinký muffin, který nám zbyl ještě z prvního ubytování. Pak to bylo patnáct kilometrů do kopce do dalšího městečka. Tam už byla kavárna a Spar s možností si koupit něco k jídlu. Zbýlých patnáct kilometrů už to byla brnkačka, převážně z kopce až na poslední dva kilometry do kopce do městečka s krásným hotelem i s malým golfovým hřištěm. Po příjezdu jsme měli dlouhý hovor s Honzou a Petrem a pak jsme naplánovali zbytek trasy. Zítra bychom měli být v půlce. Jirkovi do kopce absolutně nestačím i když si myslím, že nejedu špatně. Jedu však na klid, po šedesátce žádné přepínání a žádné vysoké cíle. Navíc mám respekt ze své bolavé levé nožičky. Ráno skoro chodit nemůžu, ale šlapat mužů a ponožka funguje dobře.

22.8. 115 km do Pontgibaud.

Báječných 1800 metrů převýšení a po devadesáti pěti kilometrech jsme si šoupli kopec jako je Hostýn. Po krásné asfaltce s patníky, co hlásily každý kilometr. Dnes mám najeto o tři km víc než Jirka. Cestou do prvního kopečku jsem přemýšlel, jak blbě je Jirku vidět, že má černý dres a že mě je vidět aspoň kvůli ruksaku na zádech. V tu chvíli jsem si uvědomil, že ho nemám. Tuhle chybu jsem udělal naposledy před sedmi lety cestou do Paříže v Rakousku. Dnes jsme jeli po místních okreskách, zemědělským krajem, cesta byla pořád nahoru a dolů. Jedeme na jih, kolem cest je spousta kapradí a rybníků. Vesničky pěkné, vždy s kamenným kostelem a nic víc. První kávu jsme si dali na čtyřicátém kilometru. To jsme netušili, že to je poslední otevřený podnik. Na osmdesátém pátém kilometru bylo docela pěkné městečko. V městečku byla otevřena pouze lékárna. Aspoň vodu nám tam dali. Pěkná země, ale s nulovým servisem. Jirka tam však potkal červeného Vilíka (stejně auto, jako má doma) a měl z toho malé Vánoce. Na devadesátém pátém kilometru jsme narazili na supermarket a koupili si nějaké dobrůtky a pití. Podle počtu aut na parkovišti, není takový obchod široko daleko. Následovalo posledních dvacet kilometrů do třístametrového kopce na deseti kilometrech. Jeli jsme sice po hlavní, ale byl minimální provoz, nádhera. Jedu jak dráha. Nedokážu si však vysvětlit, když tak poctivě trénuji, proč jedu pomaleji než Jirka. Nechce se mi věřit, že by věk hrál nějakou roli. V cílové destinaci bydlíme v krásném starobylém domě velmi originálně a moderně vybaveném. Na večeri jsme se doslova nacpali steakem z místní kravičky, jaký jsem měl naposledy v Argentině. Zítra taky nebude nuda, už znám trasu.

23.8. 85 km do Brioude.

Tisíc dvě stě výškových metrů do kopečka. Přesto, to byl den krásných sjezdů. Začali jsme báječnou snídaní v kouzelném starém domě, kterou nám nachystal mladý, nečekaně anglicky mluvící pár. Konverzovala s námi u jednoho dlouhého stolu sedící švýcarská rodina na téma cyklistika. Pán byl evidentně také cyklista a povídání bylo velmi příjemné. Začali jsme patnáct kilometrů do kopce do průsmyku Col de la Moreno o pět set metrů výš, než jsme bydleli. Začátek byl drsně prudký, poprvé přišlo na řadu přeřadit na Kašpárka (nejnižší talíř a nejvyšší kolečko). Pak už to byla pohoda, rovinky, přijatelné stoupání, dvě vesničky, jeden malý hrad a krásný vlhký les. Jirka na mne čekal nahoře dvacet minut. Nefotí, já jsem něco málo nafotil, možná proto to zpoždění. Jedeme vulkanickou oblastí a největší vulkán je k vidění s vysílací věží a spoustou dalších antén ještě o mnoho metrů nad námi. Zbytek dne jsme střídali dlouhý sjezd, dlouhé stoupání a zase dlouhý sjezd. Paráda, to je pravá cyklistika, co máme tak rádi. Zastávky byly v této etapě dvě. Na jedné nám nabídli v místní restauraci ve svatém Severinovi akorát pití a v městečku asi na šedesátém pátém kilometru jsme našli obchod a nakoupili aspoň ovoce a dali si pití v podniku, kde místní sázeli on-line na koňské dostihy. Dojezd do hotelu byl nic moc, jeli jsme pár kilometrů po hlavní silnici.

To já nemám rád a Jirkovi se evidentně nechtělo jet delší cestou po okreskách a pěkně jako navigátor mlžil. Po dojezdových pivech jsem si šoupnul bazén a usnul na lehátku u bazénu. Je tu už pěkně vedro. Keř vína jsme zatím neviděli.

24.8. 97 km do Pradelles.

1850 metrů převýšení. S odstupem času, tuto etapu vyhlášuji „s taškami“ za nejtěžší. Bydlíme tak o osm set metrů výš než včera. Ráno jsme začali diskuzí, zda jet po hlavní či ne. Já jsem nechtěl, Jirka chtěl. Podlehl jsem. Ze začátku to vypadalo nadějně, na silnici byla široká krajnice a příjemný provoz. Pak se z toho stala dálnice s ještě širší krajnicí, navíc do kopce. To mne nebavilo. Navíc mi jeden řidič při předjíždění ukázal fakáče. Spousta aut, spousta smradu. Na první odbočce jsem zavelel ven ze silnice. Důsledkem tohoto rozhodnutí bylo, že jsme strávili pár kilometrů na polních cestách plných písku, než jsme narazili na asfalt. Přejeli jsme první hřebínek a sjeli do údolí. Bylo tam pěkné městečko. Dali jsme si pití a z městečka jsme vyjeli v půl jedné a pak prakticky do půl osmé jeli do kopce. Francie je velká země. Jste ve výšce tisíc metrů a všude pole. Jenom bylo potřeba do těch tisíce metrů vystoupat. Naštěstí i tam, v té výšce v malé vesnici, byla malá hospůdka. Cestou do kopce nám místní nabízeli pití. Nejvýš jsme byli v této etapě na Col de Rossignoll ve výšce 1310 metrů nad mořem. Dnes jsem neměl pravidelný kurz španělštiny do ucha, ten kopec stačil. Kraj je již více turistický, potkáváme někdy vyčerpané, do kopce jedoucí cyklisty na galuskáčích i pěší turisty. V Paredelles jsme si mohli na večeri dokonce vybrat ze čtyř restaurací. Opět jsem si pochutnal na čtyř sýrové pizze a báječném jahodovém koláči. Dnes opravdu nebyl důvod myslet dietně. Cestou trochu bojím, bojím volně pobíhajících psů ve vesnicích a průjezd stádem krav, tady už strakatých, taky nemám moc natrénovaný. Kromě stád krav jsme dnes taky projeli pěkně hustým hejnem létajících mravenců. Nic příjemného.

25.8. 101 km do Vallon-Pont-d'Arc.

Dnes to byla brnkačka. Ráno jsme vyjeli a pár kilometrů ani nešlápli. Bylo to z kopce, k velkému jezeru, které jsme včera zahlédli a dnes přes zástavbu v městečku vůbec neviděli. Pak jsme jeli dvacet kilometrů po rovině resp. lehce do kopce. Žádný protivítr, krásný asfalt, pěkná příroda, teplo, azuro. Navíc kilometrovníky u silnice hlásily i přibývajícím nadmořskou výšku, ač jsme měli pocit, že jedeme po rovině. Následoval výšlap do prvního pasu ve výšce přes 1200 metrů, krátký sjezd a výšlap do druhého pasu Col du Meyrand ve výšce 1370 m. Naše letošní „taškové“ maximum. Z protisměru na vrchol přijel pán na galusce a fotil si ceduli Colu i sebe u ní. Necháпали jsme proč. Pochopili jsme, jakmile jsme poodjeli padesát metrů. Z druhé strany kopce sráz, skály a díra do Provance s převýšením minimálně tisíc metrů. Ten pán jel minimálně čtyřicet kilometrů do kopce. Sjezd byl dlouhý, spousta zatáček, obrovské převýšení a trochu nuda. Brzdím a jedu pomalu, protože se trochu bojím. Asi po patnácti kilometrech bez šlápnutí jsme zastavili ve vesnici, kde zrovna sklízeli trh a dva dědci hráli na kytaru. Dali jsme si pití a užívali si tepla i báječné atmosféry. Konečně potkáváme první vinici na naší cestě. Poté jsme se zastavili ještě jednou po překonání dvou menších kopečků ve starobylém městečku, kde bylo zase vše zavřeno. Obsloužili nás alternativní jogín a jogínka a nabídli aspoň kávu, šťávu a slaný koláč. Posledních dvacet kilometrů bylo báječných. Kus jsme jeli nádherným kaňonem s tunelem a kolem kempu, kde jsme s Evčou a Honzou před pár lety byli na dovolené. Na závěr po dojezdu tradiční čtyři piva, netradiční bazén a opět výborná večere a již několikátý večer sledování seriálu Černobyl.

26.8. 96 km do Aubignan.

Pod cyklisticky ikonickým kopcem Mont Ventoux, kam se zítra chystáme bez tašek. Dnes jsme si projeli přes čtyřicet kilometrů krásnou panoramatickou cestou kolem známé řeky Ardeche, kterou už jsme sjeli před pár lety na lodičce. Asi po deseti kilometrech jsme vystoupali dost prudkým stoupáním o 300 výškových metrů a pak se dvacet kilometrů kochali nádhernými pohledy na oblast Ardeche a průzračnou řeku klikatící se v kaňonu pod námi. Chvilí nahoru, chvíli dolů, někdy pod námi byly trošku srázy, tak jsem se držel tradičně uprostřed silnice. Do kopce jsem se však v žádném případě nadržel Jirky. Já jedu dobře, ale on líp. S fyzickou problém nemám, ale nohy se mi vrtí pomaleji než jemu a netuším proč. Na závěr tour de Ardeche, jsme sjeli k řece a vykoupani se v krásné čisté a teplé vodě, v místech, kde jsem před pár lety utopil telefon. Pak jsme si dali ještě salátek v typické turistické restauraci, v místech, kde odpoledne ukončují desítky a možná stovky lidí na kánoích svoji cestu po řece. Kupodivu je tu levněji než na severozápadě. Zbýlých padesát kilometrů bylo po rovině v drsném vedru. Jeli jsme po různých typech cest včetně krásné cyklostezky, která vedla po starém tělese dráhy. Novou dráhu s TGV jsme taky chvíli sledovali a vlak TGV jsme také potkali. Celou dobu jsme viděli před sebou náš zítřejší cílový kopec. My jsme v klidu, víme, že si pojedeme svým tempem. Ale co ti chudáci na Tour, co na něj stejně civí jako my a ví, že nesmí ztratit ani deset vteřin. Trošku jsme měli problém s nalezením objednaného booking ubytování. Máme pronajatý řadový apartmán v rezortu, kde jich je spousta. Je tu pěkný bazén, hřiště, spousta rodin s dětmi, ale žádná restaurace. Pouze karavan s pizzou na parkovišti a pivo v bufáči. Jako za komoušů v Bulharsku. Hosté však vypadají spokojeně i když široko daleko je jen ten zmíněný kopec, asi patnáct kilometrů vzdálený Avignon a spousta vinic s krásným vínem. Na jedné vinici jsme hrozny ochutnali a byly krásně sladké. Dnes už jsem měl za naši cestu třetí sýrovou pizzu, asi si ji chvíli zase nedám. Doma je hlášena bouřka, zatopený sklep v Céčku, ale Petr Semančík je skvělý záchranář. Dík Petře.

27.8. 77 km, ale 1800 m převýšení.

Vše na jednom kopci Mt.Ventoux. Nápad vyjet na jednu z ikon Tour de France je můj a ani ne týden starý. Napřed ho Jirka rezolutně odmítl a následně vstřebal a později přijal za svůj. Už jsem si na tento postup zvykl. Netlačil jsem na něj. Teď už mi nápad připadá bezva, ale byly okamžiky, kdy jsem ho proklínal. Ráno jsme vyjeli bez tašek o půl desáté jako obvykle. Pouze o vodě. Naštěstí prodávali pečivo u vstupu do resortu, tak jsme aspoň něco smlsli a posnídali. Pak to bylo málo přes deset kilometrů po místních cyklostezkách a zemědělských asfaltkách, buď po rovině nebo mírně do kopce. Cestou jsme navštívili v jedné vesnici i turecký záchod, vůbec Turkům nezavidím. Následovala křižovatka s cedulí Mt.Ventoux 26 km a pak jsem pár hodin Jirku neviděl. Horu, na kterou jsme jeli jsem viděl velmi dobře. Byla daleko a vysoko. Projel jsem městečkem Beduín, kde byla spousta cyklo shopů, půjčoven kol galuskáčů a taky spousta cyklistů. Předjížděli mne všichni, bez výjimky, ale jeli všichni, až na jednu výjimku těsně před vrcholem, na galuskáčích. Z počátku to vypadalo na pohodové dlouhé stoupání, pak však restaurace, zatáčka doleva a změna, kopec začal být výrazně prudší a přehodit na nejmenší talíř bylo potřeba okamžitě. První výrazný milník byl patník ve výšce něco přes 600 metrů nad mořem a se vzdáleností od vrcholu patnáct kilometrů. Navíc na něm byl sklon tuším 9%. Patníky jsem pak vyhlížel a u mnoha z nich stál a pil či požíval tabletku energitu. A mezitím mne předjížděli desítky cyklistů různého věku, ne všichni byli mladší než já. Asi deset kilometrů před vrcholem jsem požádal piknikující rodinku v lese o pití, už mi docházelo. Patnáct až dvanáct kilometrů před vrcholem to byl pěkně prudký kopec, měl jsem co dělat to vůbec ušlapat. Desítky cyklistů jeli nahoru i dolů a někteří pěkně rychle. Jeden v puntíkováném dresu jel nahoru určitě přes dvacet kilometrů za hodinu, měl to časově o hodně kratší než já. Šest kilometrů před vrcholem zmizel les a nečekaně se ve výšce 1482 objevovalo parkoviště a restaurace.

K mému překvapení tam spousta cyklistů končila a někdy zde končí i etapa Tour de France. Já jsem si koupil zásoby pití a směle pokračoval na vrchol. Bylo to ještě tak na hodinu. Naštěstí bylo zamračeno a nefoukal vítr, takže jedinou překážkou byl skutečně jenom ten kopec. Celou dobu je vidět jenom kamení a věž na vrcholu. Už jenom pět, čtyři, tři ... patníky. Těsně před vrcholem je pomník cyklisty Simpsona, který při výstupu na TDF skonal jako vedoucí závodník celé TDF i etapy. Poslední neplánovaná zastávka byla u patníku 576 dálkových metrů k vrcholu a s vyznačeným 11% stoupáním. V mé kalkulaci měl být ten patník až na vrcholu. Nebyl, tak jsem si ještě jednou pár vteřin odpočinul. Nahoře jsem se cítil šťastný a nezapomněl vykřiknout svou oblíbenou větu o k*... komunistických. Koupil jsem si bonbónky a začal se shánět po Jirkovi. Ten seděl v hospodě pod vrcholem, byl po jídle a měl v sobě pár piv a vesele konverzoval s nějakými Belgičany a evidentně se o mne nebál. Zapomněl jsem na vrcholu ruksak, tak posledních patnáct výškových metrů jsem si dal dvakrát. Výjezd na ikonickou horu byl opravdu masakr. Jestli kvůli už unaveným nohám (hodinky Garmin hlásili každý den, že jsem prakticky nic nedělal) nebo tomu, že nejsou na trase prakticky žádné odpočinkové zatáčky, že prudký kus je o pár kilometrů delší než na Grossglockneru? Nevím. V každém případě, jestli se chcete svézt dvacet dva kilometrů z kopce bez jediného šlápnutí, doporučuji. Na dalších pěti kilometrech šlápnete jenom párkrát. Do resortu jsme přijeli před šestou. Cestou zpět jsme zastavili jenom na chvilku v Beduínů a po dlouhé době jsem si dal deci vína. V resortu mají jenom palačinky a pivo. Ani karavan s pizzou dnes nepřijel.

28.8. Do Marseille AirPort 89 km.

Poslední etapa a je mi líto, že už náš trip končí. Kromě potíží s nohou se cítím báječně, vůbec netrpím a je mi jedno, kolik máme který den ujet kilometrů. Stačí mi vědět, že to do večera ujedeme a pak si dáme báječné pivo a nějakou mňamku. Klidně bych jel dál, třeba až do Barcelony, ale minimálně Jirku čekají rodina a povinnosti. Ráno jsme vyjeli z toho děsného resortu a u brány už ani kroasany neměli. Zastavili jsme na snídani v Carpentas v krásném historickém centru v úžasné pekárně plné spousty koláčů a laskominek. Taky jsme něco málo ochutnali. Koláč s jahodami byl výborný. Vůbec snídaně byly během cesty až na poslední dva dny bezvadné. Pochutnával jsem si hlavně na kroasanech s medem nebo marmeládou a bezvadných francouzských sýrech.

Poslední etapa byla rovina po normálních cestách se širokou krajnicí. Po rovině nemám problém Jirku stíhat. Poslední zastávka byla ve městě Salon de Provence na kávu a pití. Pokecali jsme se starším manželským párem z Německa. Ve městě bylo jako ve většině všech, kterými jsme jeli, krásné historické centrum. Pak jsme museli zase chvíli po hlavní. To se mi nelíbilo, ale tentokrát jsem to nemístným zásahem do navigace zavinil já. Naštěstí zase bylo možné zahrnout na Déčkovou silnici (značení vedlejších silnic ve Francii), na které byl poslední sto padesáti metrový kopeček. A pak už jsme uviděli moře a zátoku v Marseille. Pěkný sjezd mezi vinicemi a s pěknými skalami na dohled. Závěr byl jako obvykle při dojezdu do města. Dojezd sice po bezpečné krajnici, ale se spoustou aut. Moře napravo, chemická továrna nalevo, bordel u silnice. Konec francouzské romantiky. Do hotelu jsme vyjeli malou brankou, podali si ruce objali se a já jsem byl opravdu šťastný a dojatý. Následovalo pivo, pastis, víno, super večeře a já už vím kam bych chtěl jet příští rok.

Následující den jsme si půjčili auto, v místním Decathlonu sehnali bedny a zajeli do přístavu v Marseille, kde jsme jezdili pro změnu na elektrické koloběžce. Jídlo tam bylo taky báječné, ale thajské. Na letišti v Praze mne čekala Evča s Honzou a míříme na Křivoklát, řezat dřevo. Jirka zamířil rovnou do Zlína.

Ujeli jsme podle mé registrace za dvanáct dní 1184 kilometrů a nastoupali třináct tisíc výškových metrů i s výjezdem na Mt. Ventoux. Vzhledem k tomu, že mí po návratu diagnostikovali zánět hlubokých žil v lýtku a pod kolenem, si myslím, že to byl pěkný výkon. Diagnóza mi trochu pokazila zážitek a trošku jsem se následně vylekal. Bohužel Jírka neměl při konstatování, že jsem bolestínek tak úplně pravdu. V každém případě, při šlapání to s bolestí taková hrůza nebyla. Nimesil a dvojitou dávku Acylpirinu na ředění krve jsem bral pravidelně.

Dnes 21.9.2019, kdy dopisuji deníček a už jsem si byl zase trošku zaběhat na Křivoklátě a je to super. Levá noha je skoro úplně stejná jako pravá a cítil jsem se báječně a prožíval neopakovatelně krásné okamžiky, které při sportu zažívám. A věřte, sedět pět až osm hodin na kole nebo třeba šlapat pět hodin do kopce, je velká příležitost si tyto pěkné okamžiky užít a vychutnat.

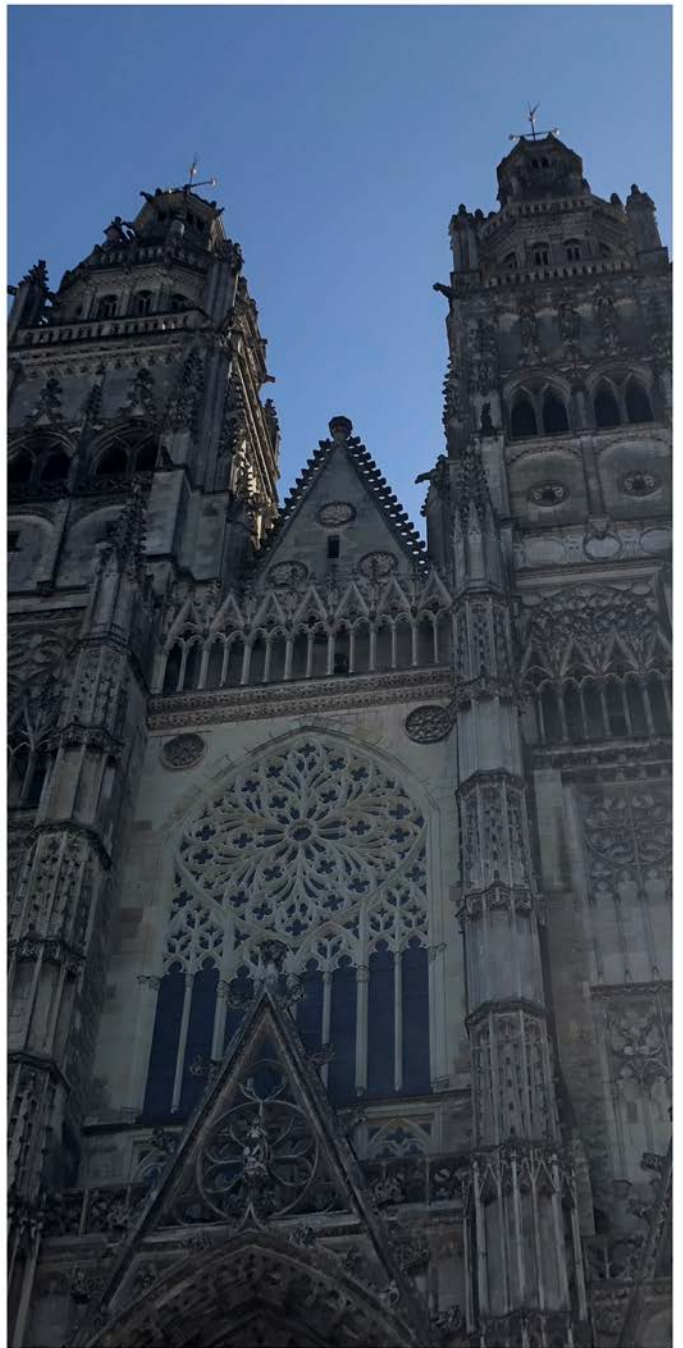

Deník syna:

16.8.2019 - Prolog – Zlín – Tillé

Takže už je to zase tady, další expedice je před námi. Tento rok je to pro mě již jedenáctá. Původně jsme měli jet do Velké Británie a jet ze severu Skotska až někam do Cornwallu. Ale protože nám nějak selhalo časové plánování, tak jsme vybrali něco kratšího. A napadlo nás, že bychom mohli uzavřít spojnici Helsinky – Malaga.

Ze Zlína jsem vyrazil 16. srpna okolo páté hodiny ranní, dálnice byla v pohodě, tak se potkáváme s otcem okolo deváté v OC Šestka. Parkujeme auto a s krabicemi míříme na Letiště Václava Havla. Jde vidět, že už máme zkušenosti, protože vysvětlujeme pánovi na přepážce, jak má odbavit naše bicykly.

Odlétáme okolo půl jedné v lehce podroušeném stavu, a protože otec zamluvil 1. řadu v letadle, tak aspoň trochu stresujeme letušky blbými dotazy. Na letišti Paris – Beauvais dorazíme asi ve dvě. Vyzvedneme krabice a v lehce společensky unaveném stavu se dáme do montáže. Za hodku je hotovo, jedeme hledat hotel a hospodu. Hotel je ještě zavřen a hospoda ve vesničce Tillé prostě není. Tak se vrátíme na letiště a sedneme do knajpy. Pivo je drahé, ale co s tím. Já si krátím čas výměnou prasklé duše a vykládáním o nesmrtelnosti brouka.

Okolo šesté se jdeme ubytovat do vedlejší vesničky Tillé, byl nám přidělen krásný pokojíček v rurálním francouzském domečku. Od paní domácí jsme si vzali pivo a už jsme nevyšli, otec odpadl tak v osm a já tak o půl deváté. Ještě jsem se probudil asi v deset a zůstal vzhůru do půlnoci.

17.8.2019 - 1. etapa – Tillé – Dreux – 113 km

Klasik by řekl: Chčije a chčije.

Ráno se vzbudím už v sedm s lehkou bolestí hlavy. Do osmi koukám na film a pak jdeme na snídani. Sedíme v krásném obýváku jak někdy ze středověku, dal jsem si palačinku a čaj.

Vyrazíme okolo půl desáté. Nad námi olovené nebe, ale neprší. Vítr není náš kamarád, fouká proti nám.

V půl jedenácté začíná zahradní deštík a trvá až do konce etapy. Nedá se nic dělat, na vodu je docela teplo, okolo 20 stupňů. Jedeme krásnými vesničkami, všechno má takovou krásnou patinu, ale všude je pořádek a klid. Mineme dva kopečky se serpentinou, terén je poměrně rovný, ale buď je lehce nahoru nebo je z kopečka, ale s větrem do obličeje. Znamená to neustále šlapaní. Průběžně konzumujeme banány. První zastávku jsme si naplánovali na 70. km. Už na 50. km víme, že jsme se trochu přecenili. Ale nedá se, ono kromě malých pustých vesniček stejně nikde nic není.

Na 70. km dorazíme do městečka Mantes-la-Jolie. Přejíždíme Seinu. Protože jsme přijeli okolo třetí, tak je samozřejmě všude zavřeno. Chvilku nám to trvá, ale nakonec najdeme útulnou kavárnu. Dáme si kolu, já si dam takový sandwich a otec místní hotdog.

Zbývajících 40 km jedeme převlečení, ale za pár desítek minut opět mokří jak myši. Míjíme krásné sklizené pole, útulné vesničky a poměrně slabý provoz. Do ubytování v Dreux dorazíme okolo sedmé večer, dáme si sprchu, pověsíme mokré věci a jdeme na večeři. Já si dál steak, velmi chutný. Snad zítra nebude pršet.

18.8.2019 - 2. etapa – Dreux – Cherré – 88 km

Ráno vstáváme okolo 7:45, noc byla dobrá, postýlky teplé a pohodlné. Máme zatažené rolety, takže počasí stále zůstává překvapením. Předpověď říkala, že se má v osm zlomit počasí a z ustavičného deště má začít svítit sluníčko. Otevírám rolety a ano stále prší, kontroluji předpověď a bod zlomu je posunut na devátou. To je pořád dobré. Jdeme na snídani, dlabeme croissanty a opravdu v devět přestává pršet, tak se balíme a v půl desáté chceme vyrazit. Ale bohužel v půl desáté se nebe opět probouzí a začíná nepřetržitý déšť.

Tak zaleháme zcela sbaleni a připraveni na matrace a čekáme, v půl jedenácté už mi to nedá a vrhneme se do deště. Takže opakování včerejška, naštěstí se jede tak nějak líp, fouká menší vítr, déšť občas slábne a mění se spíše v mženi. Po dvou hodinách a nějakých 35 km déšť ustává a postupně vykoukne slunko.

Konečně máme možnost si prohlédnout i místní krajinu, nejen kilometr okolo vymezený mlhou, deštěm a mraky. Všude jsou pole, dělené hradbou stromů. Všechny cesty jsou lemované poměrně silnými stromořadími, takže jsme chráněni před větrem. Jedeme většinou kilometr, dva do kopce a pak to samé zpět. A toto se opakuje do zblbnutí. Na 44. km přijíždíme do městečka La Loupe. Trochu tu zdechl pes, ale to v Lípě v neděli po obědě taky. Vlezeme do místního hotýlku a dáme si malý oběd, skvělý Caesar salát, kolu, čaj a kafe. Obsluhuje nás milá černoška, na potřebnou komunikaci musíme míchat snad všechny jazyky od španělštiny až po němčinu. Angličtinu tady vedou opravdu jen "little".

Vyjíždíme a ve sluníčku se jede dobře. Dalších 20 km jedeme pořád mezi stromy, vedení po místní hlavní silnici. Ale Frantíci jsou extrémně ohleduplní, takže nemáme ani pocit nějakého ohrožení. Krajina je pořád stejná, farmářské usedlosti, pole, sady a osamělá stavení.

Po 65. km dorážíme k městečku Nogent-la-Rotrou. Vypadá to na nějakou historickou baštu. Uprostřed je zámek, nebo spíš malý hrad a domky vypadají jak ze středověku. Pěkný. Dáme si čaj a kafe a jedeme dál.

Posledních 20 km nám zpříjemní nejprve kopeček a pak poměrně dlouhý táhlý sjezd. Posledních několik kilometrů se opět vlníme pár metrů dolů a pár nahoru. Ale svítí už nám naplno slunce, takže si trasu užíváme. Do hotelu jsme dorazili před šestou. Po ubytování zjišťujeme, že nejbližší a pravděpodobně jediná restaurace široko daleko otevírá až v sedm, takže sušíme hubu a jdeme psát deníček. Ale sedmá už se blíží, tak to snad vyjde.

19.8.2019 - 3. etapa – Cherré – Semblançay – 112 km

Dneska krásná etapa. Ráno se budíme okolo půl osmé. Nás pokojík je vzhledem k pouze otevřené ventilačce na hranici místa s těžkým biohazardem. Hned otevírám okno, ale moc to nepomáhá. Jdeme snídat, dl jsem si výborný lívanec s jablečným pyré.

Vyjíždíme v poklidu okolo deváté a míříme po hlavní silnici směr Le Mans. Míjíme jednu vesničku za druhou, řidiči na nás občas zamávají, každopádně jsou velmi ohleduplní. Docela si to šineme, vítr už není skoro cítit a krajina se jen lehce vlní, každé stoupaní je splaceno klesáním. Asi 10 km před Le Mans musíme uhnout z hlavní, protože by nás navedla na dálnici, a jedeme vesničkami a zemědělskými cestami.

K okruhu v Le Mans dojedeme okolo půl jedné, trochu neplánovaně si chceme udělat návštěvu místního muzea.

Koupíme magnetky a jdeme se kochat. Muzeum je úplně boží. Krásné auta, spousta historie.

Vyjíždíme podél hlavních tribun směrem na jih, jde cítit, že vítr se nám začíná opírat do zad. Míjíme stany Porsche, Toyoty a Audi a asi po dvou kilometrech se konečně dostáváme na samotný okruh, nebo spíše jeho část, která vede po normálních komunikacích. Teda normálních...pokud za normální je považovaná cesta cca 20 m široká s kačírkem okolo, svodidly, co by zastavily tirák, zatáčky označené modrožlutým sjízdným patníkem a přes cestu obrovské prostory na reklamy a informace pro jezdce. Ale tady je to prostě normální okreska. Projedeme zatáčku Arnage a Indianapolis a těsně před vracečkou v Mulsanne zastavujeme v Golf Clubu Des 24 Heures na oběd. Dali jsme si salát a kolu.

Vyrážíme asi ve dvě. Míříme nyní už víceméně na jih, stále po místní hlavní. Sice zřejmě cesta třetí kategorie, ale asfalt krásný a občasné stoupaní je vykoupeno opět klesáním. Na 85. km vjíždíme do městečka Chateau-du-Loir, kde jsme čekali nějaký zámek, ale jediné, co tu mají je krásná radnice. Dame si džus a já si dam čaj. Zbývá nám posledních 27 km. Do posledního úseku už se nijak nebojíme, jedeme chvíli nahoru a pak zase dolů, okolo nás pole a farmy.

Asi 5 km před koncem opouštíme hlavní a po místní zemědělské cestě míříme až k našemu hotelu. Ten stojí ve vesničce přímo naproti kostelu. Pokud by tu nebyl semafor a ocenění od Bookingu na okně, tak by celá vesnička budila dojem roku 1920. Uvítají nás dvě dámy, dostaneme pokojík a pivo. Ideální.

20.8.2019 - 4. etapa – Semblançay – Buzançais – 111 km

Večer jsme trochu natáhli, protože jsme se zcela neočekávaně dostali do gurmánského reje francouzské kuchyně. Výborně jsme si pochutnali jak na jídle, tak na víně. A pak jsme si dali výborný film Zelena kniha, vřele doporučuji. Jedinou chybou bylo, že jsme šli spát až někdy o půl jedné, protože paní domácí nám ke každému jídlu vykládá asi půlhodinový vyklad. Ale bylo to úžasné. Pro jednou jsem rád, že na mě vyšlo placení ubytování a ne jídla...

Ráno standard, budík v půl osmé, snídaně, která už nebyla tak slavná jak včerejší večeře, ale byla dobrá. Hlavně místní terinka mi ležela v žaludku až tak do tří odpoledne. Vyjeli jsme standardně v devět a hned po výjezdu potkáváme hejna cyklistů. Dědoušci, ve věku mého otce, jedou voháknutí v krásných dresech na ranní projížďku.

Na 10. km se začínáme proplétat předměstími města Tours. Jeden kruháč za druhým a v průběhu začíná otec mrmlat okolo jízdy po hlavních silnicích. Popravdě, vzhledem k provozu, mně to taky není úplně po srsti. Takže z Tours volíme styl jízdy hipster, tzn. mimo hlavní tahy. V Tours se zastavíme nejprve u nějakého děsně starého baráku, následně u místní krásné a majestátní katedrály. Vedle nás zaparkovali nějakí Amíci, taky s expedičními koly. Hned se objevil Frantík a začal s nimi dělat rozhovor, pravděpodobně do místního tisku. Asi 6x jsem okolo něj prošel a snažil se ho ovlivnit mým smradem, aby si nás všiml a zanesl trochu slovanství do Daily Tours, ale byl vůči nám zcela slepý. No nic, museli jsme se místo toho jít pokochat prostory katedrály.

Původně poslední zastávka měla být na nádraží, protože jsem byl trochu zaskočen svými vnitřními pochody... Těsně před výjezdem z Tours, který mě malém stál nervy nad mapou, se otec ještě rozhodnul, že konečně vyřeší problém s našim třetím cestujícím – jeho lýtkem. Pro vysvětlení, od začátku bolí otce lýtko levé nohy, zřejmě natažený nějaký úpon. Občas mu to trochu nateče, snad nic hrozného, ale on o tom pořád mluví. Na druhou stranu už na tom táhl 400 km.... takže jsem na expedici já, Jindřich a jeho noha. No, a tak se rozhodnul si koupit nějaké speciální ponožky a být proaktivní vůči své indispozici.

Odjíždíme z Tours, je jedenáct, máme docela zpoždění. Takže makáme, jedem spoustou vesniček, každá vesnička je postavena okolo nějakého záměčku nebo minimálně velkého selského stavení. Líbí se mi to tady, všichni krásně sekají trávu, starají se o domečky a udržují všude pořádek. Prostě pro člověka s OCD je to pěkný.

Na 60. km a okolo druhé jsme dorazili do vesnický Loches, z ničeho nic obří zámek, tři mosty přes řeku, kamenné stavení, kam se podívám. Sedneme si do místního bistra, chceme jíst, ale už odbila siesta (nevím, jak tomu říkají ve Francii), takže s vařením nakašlat. Ale otec se dobře zeptá, jestli mají Creme Brulée. A oni ho kluci mají. Takže kola a desert. Ideální kombinace. Já se jdu ještě dojíst do místní bagetárny a dám si místní quiche. Dobrej byl, ale extrémně nepoužitelný v rámci řízení velocipedu.

Vrháme se do poslední části, 47 km snad po rovince. Valíme docela rychle po vedlejších cestách, jedeme od vesničky k vesničce, občas hodíme nějakou fotku, ale už se těšíme na jídlo a pití. Terén se víceméně nemění, nahoru a pak dolů, záměček sem nebo támhle.

V šest dorazíme do městečka, jehož název mám problém i napsat. Najdeme kemping a místo chatky chceme první pivo. Nakonec lupneme tři a až pak se jdeme podívat na čajdu. Pěkná, útulná.

21.8.2019 - 5. etapa – Buzançais – Bonnat – 85 km

Noc byla příjemná, taková venkovská, okny nám vál chladný větřík a ozývaly se zvuky kempu. Já spal na pohovce ve spacáku, ale vyspal jsem se dobře.

Ráno vstávám okolo osmé a otec až okolo deváté. Ještě ho musím budit. Jdeme na snídani, standardní bagetka a marmeláda. Ale majitelé jsou velmi příjemní.

Vyjíždíme v deset směrem přímo na jih. Hned za městečkem najedeme na krásné zemědělské cesty s nulovým provozem. Okolo se ale nic zásadního neděje, posekané pole, líně postávající kravky a sem tam nějaká farma. Dneska jsem se dal do poslouchání audioknih – konečně jsem dokončil asi 20hodinovou blbost Divoké karty a začal jsem poslouchat Opuštěnou společnost. To už je lepší. Docela nám to dneska jede, jen okolo 40. km začínáme mít trochu hlad. Ale nikde nic není otevřené. Nejprve zavřený zámeček, následně úplně zavřená vesnička Cluis na 55. km. Naštěstí před 70. km dojedeme do vesničky Aigurande. Tady už jsou otevřené kavárny a obchody. Dáme si trochu koly a džusu v kavárně a následně šunku a sýr v obchodě. Sedíme na schodech k nějakému domu a hřejeme se na slunci. Poslední vesnička nás vytáhla až do výšky 400 metrů nad mořem. Dojezd má být už víceméně z kopce. Do posledních 16 km vjíždíme s plným břichem a odhodláním. Ubíhá to klidně a bez problémů. Těsně před vesničkou nás čeká závěrečný kopeček, asi 2 km s 100 m převýšením. Krásné, příjemné.

Na ubytování dorazíme chvilku před pátou. Dáme si tři piva a jdeme se ubytovat. Dneska odpočíváme. A také jsme dneska udělali zásadní rozhodnutí – když nám vyjde čas, vyjedeme, teda bez tašek, Mont Venteux. Už se těším na tuto ikonickou horu.

22.8.2019 - 6. etapa – Bonnat – Pontgibaud – 112 km

Ranní vstávání na zámečku je příjemné a osvěžující. Venku svítí sluníčko a já se těším na snídani. Večer jsme si sice dali výborné jídlo, ale vzhledem k francouzské gastro škole ho nebylo úplně moc. A vzhledem k tomu, že jsem přepnutý do režimu kvantita, ne až tak moc kvalita, tak mě to neuspokojilo. A tak jdeme na snídani. Trochu mě Frantíci serou, že nemají paštiku. Já mám chuť na paštiku.

K odjezdu se odhodláme okolo deváté. Opouštíme zámeček a vydáváme se vstříc horské etapě (prý do Pyrenejí, jak to nazval Jája). Projedeme městečkem a okolo Intermarché. Ale otec začne vyřvávat, točí kolo a mizí zpět. O co jde nevím, odmítám to zjišťovat. Tak si sednu na patník a čekám. Objeví se asi po 20 minutách. Nechal si batoh v hotelu... školácká chyba.

Jedeme směrem na jihovýchod, zemědělská krajina už není tak suchá jak v nížinách, okolo se pasou kravky a jezdí traktory. Víím to, protože je tady hodně kopečků a na každém z nich musím aspoň minutu čekat na staršího Hegmona. Tak mám dost času se rozhlížet. Jedeme neustále nahoru a dolů, akorát teď pod většími úhly. Stoupání začínají být agresivní.

Na 35. km navštívíme vesničku Chénérailles. Z počáteční paniky, že tady zase nebude ani hospoda ani bar, nakonec vykřešeme jiskřičku v podobě místního café na okraji vesnice. Chvilí sedíme a popíjíme lahodné chladné nápoje.

Další zastávku jsme si naplánovali na 80. km. Blběj nápad. Prostě jedeme směr Marseille. Okolo pořád farmy, krávy, ovce, vlastně i kůň a osel by se asi našel, slámové marshmallowny a uklizené pole. Ale počasí nám přeje, svítí zoncna a popukuje lehký větřík všemi směry. Trochu mě bolí pravá půlka zadnice, musím to podrobit vážnějšímu zkoumání.

Na 81. km se ocitneme v městečku "něco se zmrzlinou" (Montel-de-Gelat). A v tomto městě, jak jsme očekávali, nebylo vůbec nic kromě lékárny (to jsme neočekávali). Nejprve zběsile hledáme nějaký obchod nebo café, ale nakonec nenajdeme vůbec nic, a tak si s našimi sušenkami jedem sednout do parčíku. A otec vlastně ještě vyžebrał vodu do lahvi od lékárnice. Ale toto městečko nebude zapomenuto: viděl jsem tady už druhý Caterham, krásný červený Seven 420 S. První jsem viděl už par dní zpět, černý se stříbrnou haptnou, ale motoráž jsem nezahlídl... Jsem rád, že se vyskytují i tady.

No nic, my prostě jedem dál. Je 30 stupňů, cesta poradě černá a většinou do kopce. 20 km před cílem padáme do vesnický Pontaur. A oni tady kluci, co rádi žabí stehýnka, nechali postavit supermarket. Neuvěřitelné. Původně tam odbočíme, že si jen koupíme pití, ale skončí to tak, že odnášíme malý rodinný nákup, sedneme si na slunko před obchod na zem a konzumujeme. Přesně 30 minut tlačíme všechno, co jsem koupili, pití, sýry, salám, ovoce, pár dortíků. Prostě hladák je největší nepřítel cyklisty. A to už vůbec nemluví o expediční cyklistice.

Spokojeni se vracíme do poslední části. Z města nás čeká kopec. Takže nasadím a valím. Zastavím se po asi 6 km do kopce v horské vesničce s úsměvem na tváři. Krásné to bylo, 300 m převýšení, pot cákal všemi směry, otec tak 8 minut za mnou. Tohle se nedá pochopit jen tak, to se musí zažít.

Čekám na Jindru, sejdem se a dojíždíme přes par malých zoubků až do cílového městečka. Dnešní etapa byla výživná, hodně výživná, ale krásná, taková správně brutálně cyklistická.

23.8.2019 - 7. etapa – Pontgibaud – Cohade – 87 km

Opět ráno. Budík v půl osmé, z postele před osmou. Na snídani jdeme o patro výš naší překrásné vily. U dlouhého stolu sedí už rodinka. Náhoda, potkali jsme se s nimi a dali do řeči už včera.

Posnídáme, sbalíme se a okolo čtvrt na deset jedeme. Čeká nás výjezd na jeden z místních vrcholů. Hned, jakmile se cesta zvedne, se rozdělíme. Já si zatím jedu příjemně svižným tempem. Ze začátku je terén prudký, ale pak se stoupaní pomalu uklidňuje a jedu krásným 2-3% stoupaním. Ale trochu mi nevychází matematika. Takto nejsme schopni nastoupat do slibovaných 1050 m. A po pár kilometrech se prudkost mění. Postupně roste až někde na 8 % a drží se. Po hodině a 10 minutách dorazím na vrcholek Col de la Moreno ve výšce 1065 metrů nad mořem a přejeď do fáze čekání. Dám si kolu u místní hospůdky a vyčkávám. Otec se objeví za 20 minut.

Začneme sjezd, vždy pár kilometru dolů a pak kilometrů nahoru. Projíždíme vesničkami, malými městečky. Na 35. km ve vesnici St. Saturnin se chceme zastavit na jídlo a pití. Ale pan číšník se chová jak ngramotný debil, takže si dáme jen limonádu.

Pokračujeme dál a víme, že před námi jsou čtyři zoubky, každý tak 150 m výškových. Zvládneme je jeden po druhém. 20 km před koncem, ve vesničce Saint-Germain-Lembron, se zastavujeme zas na pití, pánové v baru sledují dostihy a působí trochu nepřátelsky. Zaplatíme a popojedeme k obchůdku, dáme si pár pochutin a jedeme dál. Víme, že za vesnicí má být poslední zub, ale že bude začínat z hlavní ulice mě nenapadlo. Jedeme jak v Americe. Je vidět konec, všude jen pole.

Míjíme dálnici a dáváme se na cestu N. Je tady dost provoz a trochu trpíme, ale mně to zas tak nevdá. Otec dělá trochu scény, ale nakonec posledních 6 km po téhle cestě dojedeme. K ubytování dojedeme asi o půl páté. Spíme ve standardním unifikovaném hotelu. Dáme si tři piva, malé, a už jen vykládáme a odpočíváme.

24.8.2019 - 8. etapa – Cohade – Pradelles – 97 km

Ráno vstávám trochu nesvůj. Cesta dneska má být do kopce, a navíc původní návrh jet po silnici s označením N se nelíbí starší polovině výpravy. Protože provoz, blbý asfalt...

Takže budeme muset vymýšlet celý den, jak jet, vymyslet různé objížďky a složitosti.

Dáme si snídani a vyjíždíme, nejprve to zkusíme poté N cestě, nakonec to nevypadá úplně špatně, široký shoulder, aut není až tak moc. Teda není jich úplně moc, ale není jich málo. Po asi 15 km se najednou shoulder vytrácí, a kudrnáč dělá problémy. Takže přejíždíme na nějakou sypanou silnici podél cesty, točíme se podél hlavní a míříme někam na jih. Pole jsou střídané poličky, občas nějaký traktor. Asi na 30. km se dostáváme do městečka Langeac. Máme žízeň, dáme si občerstvení, teda i trochu jídla, protože nám to dneska trvá nějak obudně dlouho.

Vyjíždíme z městečka, mineme dvě vesničky a vydáváme se do dnešního hlavního stoupaní. Začínáme v 500 m n.m. Míjíme krásný klášter, kostel, zámek, nejsem schopen to určit a pak už jen šlapeme nahoru.

Z výstupu není nic zásadně zajímavého, jen že jsem doposlouchal výbornou knihu Opuštěná společnost a přešel jsem na Modlitbu za Černobyl, taky to že jsme stoupali asi 4,5 hodiny a ve finále jsme skončili na Col de Rossignol ve výšce 1310 m n.m. Vždycky co 2 nebo 3 km jsem čekal na otce na křižovatce. Ve finále mi to ani nevadilo, odpočinul jsem si, rozhlídnul se do údolí dole a užil jsem si trochu tepla ze slunka. Jo k tomu teplu, už mám zase spálené ruce, nohy, ale zítra už si opravdu koupím opalovací krém. Okolo byla pořád jen zemědělská krajina, kravky, ovce, obilí a kamenné domy. Bylo to pěkné.

Za sedlem asi 5 minut čekám na kudrnáče a pak jedem dolů. Sjíždíme příjemným sjezdem do vesniček Cayres a Costaros a zde se opět napojíme na N silnici. Už to není takové peklo, ale stejně to není úplně cyklostezka. Zvládneme to asi tak 4 km a odbočíme na městečko Landos. Poprvé se mi stane, že ve sjezdu předjedu traktor.

Z Landosu míříme mezi poli do poslední části dneška, je šest hodin. Dneska nám to trvá. Míjíme zase traktory, sklízecí mlátičky, ovce, koně, krávy. V jednu chvíli se mi povede vjet přímo do stáda krav, chvíli jsem dost nervózní, kde se vynoří býk, ale naštěstí jsou to všechno dámy a mě se bojí víc než já jich. Opět najedeme na poslední usek N silnice, posledních 100 m výškových a přejíždíme Col du Rayol ve výšce 1240 m n.m. Pak už jen spadnout asi 2 km do našeho městečka a ubytovat se. Dojíždíme v sedm večer a dneska to fakt stačilo.

25.8.2019 - 9. etapa – Pradelles – Vallon-Pont-d'Arc - 101 km

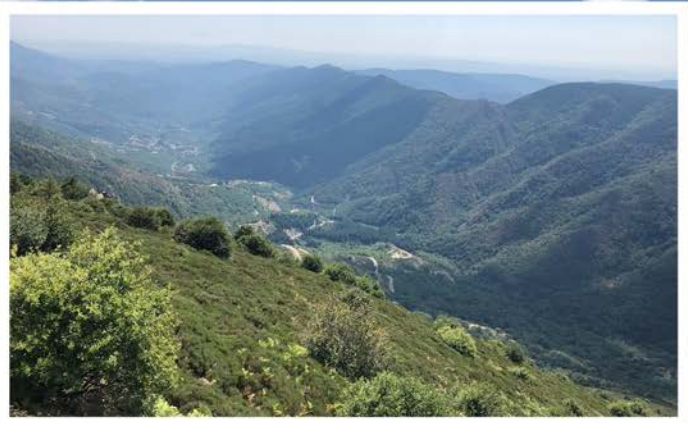
Ve zkratce: krásná etapa, odměna za posledních pár dní.

V plném znění: vstáváme v malém hotýlku okolo osmé. Otec přes noc vydával divné zvuky. Chvilku jsem myslel, že blíže, ale nakonec se z toho prý vyklubala nějaká křeč do lýtek.

Snídaně trochu slabší – málo džusu a jen marmeláda. Dal bych si nějaké maso, jsem přece ve vývinu. No nic, vyrazíme okolo čtvrt na deset směrem dolů k jezeru Naussac. Z jezera vidíme asi tak 2 sekundy. Mineme městečko u jezera a klidným 1% stoupáním zamíříme do hor. Jedeme v poklidu a poměrně příjemně.

Po 20 km se nám začne zvedat lehce cesta. Míříme do stoupaní na nějaký Col. Z mapy o něm víme, ale říkali jsme si, že tam možná nebude. Byl tam. Zase tak 10 km do kopce, v horku, po rozehrátém asfaltu vystoupáme na Col de Bez ve výšce 1229 m n.m. A navíc mi pak otec ukazuje, že tady je rozvodí mezi Atlantikem a Středozemním mořem. Výborně, už snad pojedeme jen dolů. Hned za rozvodím jedeme dolů a pak zas směle nahoru. Stoupáme od výšky 1159 m n.m. dalších 3,5 km na Col du Meyrand ve výšce 1370 m n.m. Když tam tak postáváme, tak z druhé strany dorazí borec a hned se fotí a skoro ohňostroje odpaluje. Proč? Až když vyjedeme za horizont tak pochopíme. Na jedné straně pláně a pomalé dlouhé stoupání, na druhé díra do pekla. Proste jen serpentýny, horko a děsný kopec. My ho naštěstí jedeme dolů.

Letíme dolů, občas přibrzdím, abych počkal na předchůdce. Asi po 15 km sjezdu zastavíme ve vesničce Valgorge, dáme si limonády a posloucháme borce, co hrají krásně na kytaru pro místní osazenstvo. Pěkná chvíle. Valíme dál, jen se nám postaví do cesty dva vydatné asi 150 m vysoké kopečky.

Není to žádná hrůza, jen se po tak dlouhém sjezdu nohy špatně rozhybávají.

20 km před cílem navštívíme město, spíš středověkou pevnost Largentiere. Ale je po druhé hodině, takže všechno uzavřené. Po dlouhém hledání jsme našli malou kavárnu Alternative. To, že je alternativní, nám oznámila paní číšnice už tím, že nás pozdravilo její husté podpaždí a následně pan číšník tím, že musí oba dva stihnout lekci jógy. Dali jsme si vodu a quiche. Byl alternativní, ale dobřej.

Posledních 20 km jedeme podél řeky a otec se rozplývá, že tam nebo onde byli s máti na dovolené. V jednu chvíli ale udělá čin hodny kopnutí do holeně, jede za mnou a zcela bez signálu odehne jinam a navíc blbě. Kdybych si toho nevšiml, tak jede úplně pryč. Dostal kartáč a jedeme dál.

Do ubytování dorazíme okolo páté a já mám splněn dlouhodobý cíl, dát etapu nad 20 km/h v průměru. Dáme si tři piva a jdeme vstříc očiště. Navíc tady mají bazén, tak si neodpustím ohození staříka asi kubíkem vody, když telefonuje s maminkou. Vyděsí se krásně.

26.8.2019 - 10. etapa – Vallon-Pont-d'Arc – Aubignan – 96 km

Ráno krásně přišlo na nás. Já jsem poštípaný od komárů a otec, že ho zas bolí koleno, kyčel, zadá, už ani nevím.

Dáme si snídani a bez zdržování vyrazíme směr východ. Dneska chceme jet okolo řeky Ardeche pod kopec Mt. Ventoux.

Prvních pár kilometrů se motáme městečkem, které všude nabízí kemping, kánoe, plavání ve vestách a další říční blbosti. Míjíme Pond d'Arc z obou dvou stran a míříme do prvního kopce. Kopec má krásných 300 m převýšení tak na třech kilometrech. Končí na krásném výhledu na řeku. Počkám asi 10 minut na otce.

Pokračujeme dál a jedeme okolo krásných výhledů na Ardeche. Občas pár metrů dolů a pak zas nahoru. Hodně fotíme, protože pohledy jsou absolutně exklusivní. Začínáme zase klesat. Na 35. km se stavíme někde, kde jsme údajně 20 let zpět byli dovolené. Jdeme se vykoupat do řeky, je horko, okolo 40 stupňů. Sníme si oběd a pokračujeme dál.

Jedeme směrem na Orange, venku je děsné horko, teploměr sahá na 40 stupňů. Motáme se okolo dálnice a železnice.

Po vjezdu do Orange musíme dat občerstvovačku. Posilníme se, valíme dál, máme posledních 20 km. Jedeme po krásných stezkách, asfaltovaných lepe než naše D1. Dorazíme do Aubignanu, ale na koordinátech, kde by mělo být ubytování není nic. Takže volám a je mi oznámeno, že musíme ještě 2 km za město. No nic, dáme si pivo.

Do ubytka dojedeme okolo šesté, je zde nějaký pseudobar a stánek s pizzou. Takže jsme zachráněni. Zítra výšlap na kopec.

27.8.2019 - 11. etapa – Aubignan – Mt. Ventoux – Aubignan – 76 km

Takže je to tu, dneska se chystáme na Mt. Ventoux. Vstáváme ráno, přes noc bylo děsné horko, jsem zpocený, navíc jsme měli zavřený pokoj, takže dusno jak sviňa.

Vyjíždíme, u brány prodávají housky, tak si koupíme něco na cestu. Nejprve jedeme 10 km zemědělskou krajinou, okolo jsou vinice, před námi se zvedá mocný kopec. Po 15 km najíždíme na silnici D974, tato vede až na vrchol. Podáme si s otcem ruce a vyrazíme.

Co se budu rozepisovat o tom, jak probíhal daný výstup. Je to víc jak 20 km do kopce s cca 1800 m převýšením. Prvních 10 km hnusně do kopce a lesem a dalších 10 km je taky nechutně prudkých a po planině. Ve finále to bylo krásné, ale fakt masakr. Vyfotím se na vršku u meteostanice a vyrazím do hospody. Asi po 20 minutách se objeví nějaký týpek z Belgie, dáme se do řeči a kecáme. Otec se objeví za něco přes hodinu. Hned po dojezdu sakruje, že nechal batoh u meteostanice, zajede tam a pak si jde konečně dát pivo. Chvilí sedíme, já už mám čtvrté pivo. Výhledy jsou to neskutečné, počasí nám docela přeje.

Okolo půl čtvrté vyrazíme, dolů je to krásný sjezd, 25 km bez jediného šlápnutí. Dolů jedu opatrně, maximálně 70. Do ubytka dorazíme okolo šesté a jdeme na pivo. Dneska byl krásný den.

28.8.2019 - 12. etapa – Aubignan – Vitrolles (Marseille Airport) – 86 km

Dneska vstávám zas úplně zpocený. V našem už dva dny udržovaném pokojíčku je asi tak 70 stupňů. Vstáváme a já se hned po ranní sprše vrhám na montáž předního nosiče, který jsem musel kvůli výstupu na Mt. Ventoux sundat.

Trošku jsem se provztekal, ale nakonec se podařilo a držák drží. Vyjíždíme z mizerného ubytka okolo deváté. Míjíme místní stánek s pečivem, kde skoro nic není, a pokračujeme do prvního velkého města – Carpentras.

Chvilku nám to trvá, ale po nějakých 6 km jsme tam a naše krásná těla chtějí snídani. Z ničeho nic se před námi zjevuje krásná pekárna, nebo spíš cukrářství se spoustou požitelné krásy. Brzdíme, vybíráme a jíme. Máme krásné dortíky a já si dál skvělý quiche. Začátek dne, jak je libo.

Do další cesty vyjíždíme okolo desáté, jedeme směrem na jih po hlavních D cestách. Jsou tady docela široké shouldery a řidiči jsou opatrní. Poměrně šviháme, protože cesta je rovná, nefouká protivítr a kopečky nejsou moc zásadní. Už se těším, až to dneska budeme mít za sebou, nohy už trochu pobolívají a zadek už chce něco měkčího než sedlo od kola.

Okolo 35. km jsme se zastavili na malé občerstvení v městečku Cavaillon, sedíme v příjemné kavárně a popíjíme limonády. Vyrazíme dále. V průběhu jízdy se nic moc zásadního neděje, kilometry ubíhají a nám se jede dobře.

Vzhledem k tomu, že máme poslední den, tak si dáme další zastávku.

Na 55. km se zastavíme v městečku Salon-de-Provence. A tady už si dáme oběd. Mají tady pro nás krásné carpaccio z hovězího se salátkem a hranolkami. V průběhu jídla se dáme do řeči s párem z Německa. Nakonec se dozvídáme, že původně z Východního. Popovídáme si a jedeme dále. Kousek za Salonem sjíždíme z hlavní a jedeme na poslední horskou prémii, trochu natruc jsme si do programu vložili malý asi 100 m kopeček. Těsně před ním se nám povede se navzájem ztratit, ale asi po 10 minutách jsme se zas našli. Kopeček loupneme během dalších 15 minut a ve finále jsme si ho krásné užili. Sjezd je dobrý a poprvé vidíme moře.

Sjezd je ale krátký, jen pár metrů a jsme zase na rovině. Postupně ze zemědělské pěkné Francie míříme do průmyslové aglomerace u Marseille. Míjíme městečka, chemičky a dálnice. Po 20 km městským peklem konečně dorazíme na hotel u letiště. Cesta je u konce a my můžeme slavit. Hotel je pěkný, a hlavně mají na baru pivo a pastis. Tak sem s ním.

Za mě 1164 km a cca 13 km výškových v 12 etapách. Hotovo.

Díky tati.

PS: Rád bych poděkoval své krásné a milé ženě Evě, že to beze mě zase zvládla a dovolila mi opět urazit kus světa. Stejně tak bych rád poděkoval své dceři Elence, že to bez tatínka chvíli zvládla a když jsem se vrátil, tak mě poznala.

PPS: Rád bych poděkoval mojí mamince, že pustila staříka. Samotnému by se mi asi jelo hůř.

PPPS: Trochu jsem se s tou otcovou nohou seknul, hned po návratu mu našli v lýtku nebo někde pod kolenem poměrně velkou trombózu (já pochopil, že to je krevní sraženina), se kterou jel pravděpodobně celou dobu. Takže zpětně mohla být naše cesta docela průšvih, ale nakonec se vše v dobré obrátilo a otec má pravděpodobně jen září a říjen sportovní útrum. No, někdy se i já se svými motivačními „hypochondrickými“ nárážkami utnu. Nedá se nic dělat, hlavně že to dobře dopadlo.

2012-2019

